

VIII. EL COMIAT I L'HERÈNCIA.

LES PERSONES GRANS VEUEN I TRANSMETEN LA HISTÒRIA¹

TEMPS PER DESCOBRIR I REFLEXIONAR

“Hemos pasado de una sociedad moderna que busca la solidez en los grandes principios ideológicos y en las grandes causas, a una sociedad postmoderna que es líquida y voluble. Como consecuencia surgen la desvinculación y la desconfian-

1. Papa Francesc: *Catequesis sobre la vejez* 4. *La despedida y la herencia: memoria y testimonio*. Audiència General, Aula Pau VI, dimecres, 23 de març de 2022.

*za, la fragmentación de las vidas y la precariedad de los vínculos humanos en una sociedad individualista de relaciones efímeras en las que no se mantienen ni la integridad ni el compromiso adquirido”.*²

Però moltes persones grans continuem creient en la convivència. Necessitem el respecte mutu i la cordialitat. Estem convençudes que l'amor és més fort que l'odi i que l'esperit supera qualsevol passió humana.

Experimentem que la pau i l'harmonia, la cordialitat i el portar-nos bé, una bona convivència entre familiars, amics i veïns..., actuen com un bàlsam que tonifica i cura les relacions humanes.

Conviure amb persones justes i honrades; amb persones sinceres; amb persones que han eliminat dels seus llavis la mentida i la calúmnia; i del seu cor, l'enveja, el ressentiment, el rancor..., sempre és bo i saludable. Són aquestes persones les que tranquil·litzen, pacifiquen, asserenen. Aquestes persones són l'elegància de l'esperit i l'alegria que motiva els altres.

No ens deixem pressionar. En aquest món tan agitat i convuls necessitem persones que sàpiguen sortir i oblidar-se d'elles mateixes, que sàpiguen estimar i somriure amb tendresa i delicadesa. El profeta Isaïes diu que *una llarga vida és una benedicció de Déu*. (Is 65).

2. Conferencia Episcopal Española: *La ancianidad: riqueza de frutos y bendiciones*. Ed.: EDICE.

L'Església ha aixecat la seva veu profètica davant el perill de la cultura del rebuig“. *“No us deixeu sorprendre per la temptació [...]. No esteu ni us heu de sentir al marge de la vida de l'Església, o en un món en excessiu moviment, sinó subjectes actius d'un període humà i espiritualment fecund de l'existència humana. Heu de complir una missió, heu d'aportar una contribució”* (Joan Pau II, 1984).

La mirada amorosa de Déu es fixa en l'ésser humà. Job evocava amb força aquestes belles imatges per exaltar l'obra mestra que és la persona humana, malgrat estar colpejada i ferida pel patiment: *“Les teves mans m'han format, m'han afaïçonat amb tot detall: ¿i ara em voldries destruir? Recorda que m'has modelat com l'argila: ¿i ara em tornes a la pols? M'has fet rajar com la llet i quallar com el formatge. M'has vestit de pell i carn, m'has teixit d'ossos i nervis. M'has infós vida i amor, vetlles pel meu alè”* (Jb 10,8-12).

“Hem de tenir la seguretat que, per més pesades i tempestuoses que siguin les proves que hàgim d'afrontar, mai no estarem abandonats a nosaltres mateixos, mai no caurem fora de les mans del Senyor, les mans que ens han creat i que ara ens segueixen en l'itinerari de la vida” (Benet XVI).

En els darrers anys, la vellesa es converteix en un avís que la vida té un final: va declinant, van desapareixent éssers estimats i amics, el cos es debilita cada vegada més.

L'actitud del veritable creient és mantenir la pau i la serenitat, en l'esperança posada en Déu. Després d'haver fet tantes coses,

ara ens queda el més important: abandonar-nos confiadament al misteri de Déu. La vellesa és, per al creient, temps per escoltar en pau aquesta crida més propera: “*Entra al goig del teu Senyor*” (Mt 25, 21).

La fidelitat de Déu ens acompanya tota la vida. Déu sempre roman fidel, tal com ens diu el papa Francesc quan comenta el relat de la mort de Moisès i el seu testament espiritual: el *Càntic de les criatures*. Quan Moisès pronuncia el seu *Càntic* està a les portes de la terra promesa, però conserva la seva lucidesa i la seva capacitat per veure el significat més profund de les coses. Moisès recorda les desil·lusions de Déu: la seva fidelitat es posa a prova per la infidelitat del seu poble... Moisès veu la història i la transmet. És un vell lúcid i apassionat per la història del seu poble.

La transmissió de la fe, de la vida i de l'experiència de les persones grans, avui ha perdut valor. Però segueixen essent els avis els qui, com Moisès, en el seu Càntic, en aquest dialecte vivencial, íntim, transmeten la fe i la història viva del poble, la comunió i la solidaritat, l'esperança i el compromís familiar, social i eclesial com l'herència més valuosa. Els infants i els joves han d'escoltar els avis com va posar de manifest el congrés: “La riquesa dels anys”. Tots tenim preparat un lloc en el cor de Déu. Per això Jesús va dir als seus deixebles: “*Que els vostres cors s'asserenin. Creieu en Déu, creieu també en mi. A casa del meu Pare hi ha moltes estances; si no hi fossin, ¿us podria dir que vaig a preparar-vos-hi estada? I quan hauré anat a preparar-vos-la, tornaré i us prendré amb mi, perquè també vosaltres estigueu allà on jo estic. I allà on jo vaig, ja sabeu quin camí hi porta*” (Jn 14,1-4).

TEMPS PER ESCOLTAR I COMPARTIR

Després d'haver fet tantes coses, ara ens queda el més important: abandonar-nos confiadament al misteri de Déu. La vellesa és, per al creient, temps per escoltar amb pau aquesta crida més propera: “*Entra al goig del teu Senyor*” (Mt 25,21). L'actitud del veritable creient és mantenir la pau i la serenitat amb l'esperança posada en Déu.

- És aquesta la nostra actitud o ens angoixen els nostres temors?
- Obrim el nostre cor al Senyor confiadament o esquivem, amb covardia, pensar en el final que ens espera?

TEMPS PER AL COMPROMÍS

Conviure amb persones justes i honrades; amb persones sinceres; amb persones que han eliminat dels seus llavis la mentida, la calúmnia; i del seu cor, l'enveja, la rancúnia... sempre és bo i saludable.

En quins aspectes podem millorar la nostra convivència?

Quines perspectives negatives necessito fer fora de la meua vida?

TEMPS PER PREGAR

Gràcies per estar en camí.
Vull ser tan sols un caminant
que recorre els camins de la vida,
al costat d'altres homes i dones,
amb ells ulls fixats en Vós,
i que ens deixa tocar per la brisa del vostre Esperit.

Seguir les vostres petjades dia i nit,
caminar en la claror i en la penombra,
sense aferrar-me a les respostes i costums
d'ahir i de sempre.
No mirar ningú per sobre.
No ser impermeable.
No perdre el tacte ni la sensibilitat.
No sentir-me satisfet amb el que he aconseguit.
No quedar-me al marge.

Prefereixo les vostres promeses a les meves conquestes,
el vostre camp a través al meu camí fet,
el vostre horitzó al meu present,
les vostres ales d'àliga a la meva terra ferma.

Us prefereixo a Vós,
i que aquest impuls em porti a sortir de mi
per perdre'm en les vostres promeses.
Gràcies, perquè Vós m'espereu!